

nguyenthi leyen

Mon, Aug 17 at 12:37 AM

NGƯỜI CŨ LỖ Y CHỜ NG

Cảm giác khi "người cũ lổ y chờ ng" thật lạ. Ta thấy lòng chọi vọi vì thấy mình thật bây giờ đã chính thức mất em mãi mãi, dù đã khá lâu ta và em đã chờ ng còn là gì của nhau.

Bỗng thấy lòng lẩn tẩn như dòng cảm xúc thật khó tả. Chợt phát hiện ra, mình là một người thật ích kỷ. Quá ích kỷ! Lạ là một người khó hiểu bên thân: đã buông người còn gì, không muốn gì mà chừa thả buông. Có khi tay đã buông mà lòng lại nuối tiếc, trí cứ nghĩ vớ. Đều hôm nay, bỗng chợt nhận được cái mà thiên hạ gọi là "tin vui", tin "báo h", phôi đi đi đến một chút, ta mới hoàn hồn, môi rung lên một nụ cười gượng, khuôn mặt thật vẻ hân hoan như bên trong cảm thấy như một đi một cái gì đó. Vâng, cái gì đó vừa tuột khỏi tay, mãi mãi!

Là tin "em lổ y chờ ng". Bỗng nhiên bao ký ức ùa về. Dù sao cũng đã không còn có tình quan gì với nhau. Đã chia tay nhau lâu lắm rồi. Suốt một thời gian dài, cả hai cứ dằn vặt không nguôi. Đến bây giờ, ta là gì của nhau, mình cũng chẳng rõ. Chẳng thấy lòng như thì chẳng như, quên cũng chẳng quên, cứ lòng chẳng mấp mấp tranh tranh sáng. Giờ em lổ y chờ ng, em có một người mới đi em không ng ta cứ cứ đi. Đó chẳng phải là đi đâu đáng mong sao? Chẳng phải ngày trước ta cũng chúc em như thế? Vậy thì khát mong của ta đã thành toàn rồi, sao lại vẫn thấy tiếc nuối cái gì đó?

Vết thương lòng ngày xưa của em cũng đã nguôi ngoai. Em bỗng lòng bỗng lên xe hoa cùng người khác. Hạnh phúc của em là thế đó. Người lổ y sẽ che chở em, cho em một chỗ dựa, cho em một tổ ấm bình yên, đi đâu mà ta chẳng làm được. Ta nghĩ đây mong người ra đời thật như người đi tu vậy thôi. Thật mong em thật sự đã tìm được bến đỗ cho cuộc đời và bắt đầu xây dựng một cuộc sống mới với biết bao niềm hạnh phúc đang chờ.

Rồi biết bao câu hỏi và vẫn chẳng thể nào quên trong đầu. Mà em có thật sự hạnh phúc? Người đàn ông kia là ai? Làm sao anh ta có thể chiếm được trái tim em? Làm thế nào anh ta có thể giúp em có lại niềm tin vào tình yêu sau cuộc gãy đổ lớn trước đây? Anh ta có yêu em thật lòng

không? Anh ta sợ lo lắng chăm sóc em đây đây chứ? Anh ta có yêu em nhiều đến nỗi sợ hy sinh tất cả cho em không? ... Và cũng có một câu hỏi "chờ ng ra sao" thắp thoáng đâu đó trong tâm trí dù ta cảm thấy mình thốt "tức bực" khi nghĩ đến nó: trong ngày cưới, em có nghĩ đến mình không? ... Mình là gì để em nghĩ đến? Một người đã từng cho em bao hy vọng, rồi mang đến cho em biết bao đau khổ chờ bỡ ngỡ một tay chia tay không rõ lý do, chờ mòn mỏi vào một kiểu "lý tưởng" nào đó dành cho cõi thiên hạ. Thốt lòng, ta nghĩ rằng em quên ta, xem ta chừa từng tấc tấc, có lẽ sợ tất cả. Trong ngày cưới, em sợ như thiên thần với chiếc váy trắng và bó hoa tươi, hoà tan trong khung trời hồng lãng mạn. Em xứng đáng như thế, và thế mới hẳn thế. Chẳng tiếc một điếu, người sánh vai bên em không phải là ta, như chúng ta đã từng nghĩ!

Cảm giác khi "người cũ lữ y chờ ng" thốt ra. Ta thấy lòng chới vơi vì thấy mình từ bấy giờ đã chính thức một em mãi mãi, dù đã khá lâu ta và em đã chờ ng còn là gì của nhau. Khi em chừa "ván đóng thuyền", ít ra ta vẫn thấy mình còn có quyền nghĩ về em, vẫn thấy em nằm ở một khoảng nào đó trong trái tim và ký ức. Giờ đây, ta ngỡ thấy mình bỏ tất cả đi hết tất cả những gì liên quan đến em. Ta không được phép nghĩ đến em cùng một kiểu cảm giác và tâm tình như trước. Một tin nhắn hay món quà nào đó cũng không thể khiến được vì nó có thể sẽ làm xao nhãng cuộc sống của em. Em cần một khi để quên mà quên có được, ta phải từ rút mình ra khỏi mọi hình ảnh về em, ngay cả việc nhớ đến. Thế mới biết bấy lâu nay ta ích kỷ thế nào, chỉ biết chăm lo cho mình, không thấy cho em hạnh phúc, ngỡ ngàng sâu trong lòng vẫn mang một trời buồn nào đó về em, vẫn quên em là của mình. Giờ đây, khi biết em sẽ thuộc về một người khác, ta thấy như cắt đứt một phần của sự sống, bao cảm xúc dồn nén, trong đó, dường như có chút ganh tị với người đàn ông kia, người mà giờ đây sẽ gửi em hạnh phúc ta, sẽ có với em nhiều điếu sâu sắc hơn ta, sẽ quên em lâu hơn ta.

Tâm hồn, đã đến lúc ta phải thức tỉnh bản thân. Ta cũng đã có con đường của riêng mình rồi thì phải sống trọn vẹn con đường đó. Lâu nay ta cứ sống trong sự dằn co, lòng xót đau mà không biết. Có những cái trong cuộc đời, ta không thể cứ dây dưa níu kéo mãi được. Dứt khoát từ bỏ có lẽ là điếu ta phải làm, dù quên dù không, để sống trọn vẹn cho điếu ta chừa và cũng để tất cho cả hai.

Thế giới này có biết bao con người, gặp nhau đó rồi chia tay đó, rồi cuộc đời, mọi người mọi hành trình, bước đi và xây dựng sự hiện hữu của mình, theo cách của riêng mình, làm nên chính mình cách trọn vẹn. Ta thấy em vẫn với vùng ký ức nguyên sơ, nơi em vẫn mãi là cô thiếu nữ duyên dáng xinh đẹp. Còn em của hiện tại, đã thuộc về một vùng trời khác mà ta không thể đi vào.

Hai con đường, hai hướng khác nhau, hai ngã rẽ ... Ta sẽ còn phải đi đi về về bao nhiêu lần chia tay nữa?

Pr. Lê Hoàng Nam, SJ(dongten.net)
